

สำนึกบาป

ศิษยา ธาดาสิทธิ์

R6015

ฉันเคยได้ยินมาว่า นวนิยายได้มาจากชีวิตจริง สิ่งที่จะฉันจะถ่ายทอดออกมานี้อาจจะเป็นนวนิยายหน้าเฝ้าในสายตาของคนบางคน แต่คนบางคนจะรู้ดีว่าได้สัมผัสกับรสพระธรรม ได้ชิมซาบในความบริสุทธิ์แห่งสายธารนี้ ยากที่จะบรรยายออกมาเป็นตัวอักษรได้

เกือบครึ่งชีวิตที่ผ่านมาของฉันซึ่งมีทั้งความสุขและความทุกข์ ฉันภาคภูมิใจตัวเองกับความเชื่อมั่นและการทำทนายในชีวิต ฉันคิดว่าฉันประสบความสำเร็จแล้วในทุก ๆ ด้าน แม้ว่าสิ่งเหล่านี้กว่าที่จะได้มาจะลำบากแสนเข็ญ ฉันเห็นดีเห็นชอบมา ชีวิตของฉันอยู่กับยายเสียเป็นส่วนใหญ่ พ่อและแม่เป็นเพียงผู้ให้กำเนิดเท่านั้น ยายรักฉันมากกว่าตัวยายเอง ยายเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของฉัน ฉันรักยายมากกว่าใครในโลก ยายเป็นคนดีมีธรรมะอยู่ในใจ ยายใส่บาตรเป็นนิสัย

ฉันใกล้ชิดกับยาย แต่ฉันกลับหลีกเลี่ยงสิ่งที่ยายมี ฉันเชื่อมั่นว่าตัวฉันนี้แหละคือพระ ฉันไม่เคยนับถือศาสนาใดเป็นหลัก แต่ก็ไม่เคยลบหลู่ด้วย ฉันแทบจะนับครั้งของการสวดมนต์ได้ จำเป็นด้วยหรือที่จะกราบไหว้สิ่งที่เรามองไม่เห็น ซาดิหน้ามีจริงหรือ ใครจะบอกฉันได้ ฉันไม่เคยยกมือไหว้ใครถ้าไม่ศรัทธา พระสงฆ์องค์ไหนถ้าฉันจะไหว้ก็ต้องแน่ใจว่าดี

ฉันไม่เคยคิดว่าใครจะไปดีกว่าตัวฉัน หรือแม้กระทั่งพ่อแม่ฉันเอง ฉันก้าวร้าวกับผู้ให้กำเนิดเสมอ ฉันมีปากเสียงกับพ่อบ่อยสมัยเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านจะได้ชื่อว่าเป็นคนดูท่านเคยไล่ฉันออกจากบ้านเมื่อท่านโกรธฉันมาก ฉันไม่กลัวหรอก ฉันยืนอยู่ตรงนั้นเพื่อเพิ่มอารมณ์โกรธให้ท่านมากยิ่งขึ้น

ฉันนับถือในหลวงรัชกาลที่ ๖ มาตั้งแต่ฉันเคยยกมือไหว้พระรูปของท่าน และขอให้ได้ทำงานในที่แห่งหนึ่ง และฉันก็ได้แบบไม่คาดฝัน วันนั้นฉันวิ่งขึ้นไปฟ้องท่านว่าฉันถูกพ่อลงโทษอย่างไม่ยุติธรรม ฉันขอให้ท่านทำให้พ่อต้องออกจากบ้านภายในเจ็ดวัน หลังจากนั้นพ่อก็มีอันต้องออกจากบ้านของพ่อเอง

พ่อได้กลับมาบ้านอีกครั้ง แต่ครั้งนี้พ่อได้กลับมาเพียงเพื่อให้ลูกได้ดูแลยามที่โรคร้ายรุมเล่นงานพ่อ ฉันไม่เคยดูแลท่านเลย ฉันยิ้มอยู่ในใจพร้อมกับชัยชนะว่า เห็นหรือไม่ในที่สุดฉันก็ชนะแม้กระทั่งพ่อ ที่ฉันต้องเล่าเรื่องราวนี้ก็เพื่อให้ใคร ๆ รู้ว่า ฉันอาฆาตแม้กระทั่งพ่อ เวลาฉันมีเรื่องกับใครและผ่านขั้นตอนโต้ตอบอย่างเผ็ดร้อนจากฉันไปแล้ว ฉันมีความคิดว่าขึ้นไปฉัน

จะทำดีด้วยแต่สักวันหนึ่ง ฉันจะกอดเขา ยิ้มกับเขา และฉันจะใช้มีดปักหลังเขาจนมิดตำให้เขา ตกใจตายภายในวงแขนฉันเอง แค่นี้คงพอสำหรับแรงแก่แก่นที่ฝังลึกอยู่ในตัวฉัน

ฉันถูกผ่าตัดตั้งแต่เล็ก ๆ เช่น ต่อมทอลซิล ไส้ติ่ง และมาเรื่อย ๆ ซีสตามตัว ภูงน้ำดี และสุดท้ายคือตัดมดลูก ทุกครั้งที่รู้ว่าต้องผ่าตัด ฉันไม่เคยแสดงอาการหวาดกลัวเลย ซึ่งตรงกันข้ามกับคุณแม่ที่ดูจะกังวลไปหมด ฉันไม่เคยเฉลียวใจเลยว่าเป็นเพราะเหตุใด มาระยะหลังฉันเข้าโรงพยาบาลบ่อยขึ้นจนเกิดความเบื่อตัวเองที่ร่างกายเป็นภาระในการดำเนินชีวิต ถ้าจะเทียบระหว่างความรู้ของฉันกับหน้าที่การงานแต่ละแห่ง ฉันออกจะโชคดีที่ไม่เคยมีหัวหน้างาน นอกจากนายโดยตรง งานที่ฉันทำนานที่สุดถึง ๑๒ ปี คืองานโรงแรม ฉันชอบงานด้านบริการให้คนอื่นเป็นชีวิตจิตใจ ฉันเอาใจคนรอบข้างเสมอ ยกเว้นแม่ฉันเอง ฉันพูดกับแม่เหมือนผีเข้าสิง ฉันเลวได้อย่างบริสุทธิ์กับแม่เสมอ แต่ไม่ว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แม่ก็ไม่เคยตอบแทนความเลวของฉันเลย แม่อดทนต่อความชั่วของฉัน ฉันไม่เคยถูกแม่ตีสักครั้ง ฉันจะไม่พูดกับแม่ได้เป็นระยะเวลาานาน ๆ ดูจะเป็นความสุขของฉันที่เห็นแม่มีความสุขทุกที สาแก่ใจดี

ฉันขอเงินแม่ซื้อรถใหม่ในขณะที่แม่ต้องใช้รถคันเก่ามานานเต็มที แม่ไม่ยินยอมในตอนแรก จนกระทั่งฉันเขียนจดหมายว่าด้วยถ้อยคำเจ็บปวด ฉันได้รถใหม่สมใจ ฉันชนะแม่อีกแล้ว ฉันอยากเล่าความชั่วที่ฉันทำกับแม่อีก แต่คงพอแล้วที่จะนึกภาพเอาเองใน **ความมอกตัณยูของฉัน ที่มีต่อแม่ผู้บังเกิดเกล้า** เพราะถ้าฉันจะเล่าต่อ ความยาวคงยาวกว่ากระดาษชำระอย่างหนาหลายเท่านี้

ฉันค่อนข้างแปลกใจกับलगสังหรณ์ของตัวเองที่ค่อนข้างแม่นมาก เวลาฉันบอกใครก็ไม่ค่อยมีคนเชื่อ ฉันบอกกับตัวเองว่าฉันไม่ต้องการทานของเหลือจากการเซ่นไหว้หรือทานของเหลือจากใคร ฉันไม่ชอบรดน้ำมนต์ และ

ในความชั่วนี้ฉันก็นิยมการทำทาน ในวันเกิดของฉันเมื่ออายุครบ ๓๖ ฉันซื้อปิ่นโตห้าชั้นอย่างดีพร้อมอาหารหวานคาวนำไปให้เด็กนักเรียนยากจนเท่าจำนวนอายุของฉันในวันนั้น เด็กทุกคนกล่าวขอบคุณฉันด้วยน้ำตานองหน้า แต่ก็ไม่ต่างไปจากฉันเท่าไรนัก การทำบุญคงมีแต่ไม่มากนัก เพราะฉันไม่รู้ว่าจะบุญจะได้กันเมื่อไร แต่ทำทานฉันเห็นได้ในทันที ฉันช่วยคนยากจนเสมอ ให้ได้จนหมดในขณะนั้น ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำบุญหรือทำทาน แต่แปลกที่พอฉันรู้สึกตัวก็จะคิดคำนึงทุกทีไป

ครั้งสุดท้ายของผลกรรมที่แสดงออกชัดเจน คืองานที่ฉันทำอยู่มีอุปสรรคแทบทุกอย่าง ปัญหามีได้ทุกวันเป็นเส้นยาแดงผ่าแปด ฉันแทบหมดกำลังใจ ไม่อยากสู้อีกแล้ว เพื่อสนิทสอง

สามีภรรยา มาเยี่ยมฉันที่โรงพยาบาลและพาฉันไปพักผ่อนที่พัทยา ฉันได้พักจริง ๆ คือได้กินและนอน เกือบห้าวันที่ฉันถูกงูใจให้เข้าหาวัด รู้จักพระธรรม แต่ดูจะเป็นเรื่องเพื่อเจ้าและเหลวไหลสำหรับฉัน ฉันตัดความรำคาญบอกไปว่าแล้วฉันจะไปบวชตามคำชักชวน

วันสุดท้ายที่พัทยา ฉันหิวลิ้นจี่กระป๋องจากกรุงเทพฯ ไปหาพระเพื่อทำบุญ ได้พบพระรูปหนึ่งโดยบังเอิญ ท่านบอกฉันหลังจากที่รู้วันเดือนปีเกิดแล้วว่า คอขาด ฉันไม่รู้สึกอะไรหรอกนอกจากจะบ้าหรือไงตลกจริง แต่ฉันถามท่านไปว่าแล้วจะมีวิธีไหนที่จะช่วยได้ ท่านบอกว่าให้ไปจุดธูปเทียนบูชาพระ แล้วนอนลง ท่านเอาผ้าขาวคลุมร่างฉัน แล้วบอกว่า ฉันตายแล้วนะ ให้นึกว่าขณะนี้ฉันตายแล้ว ครูเดียวท่านก็เอาผ้าออก แล้วให้นอนกลับหัวใหม่ และเช่นกัน คราวนี้ให้คิดว่า กำลังจะเกิดใหม่ ให้อธิษฐานเอง ฉันนึกในใจว่า สนุกดี เล่นอะไรนะ แต่ก็สนุกไปด้วยการขอว่า ขอให้ฉันเป็นคนดี ซื่อสัตย์ ไม่เอาเปรียบใคร ยังไม่ทันขอต่อว่าขอให้รวย ท่านก็ดึงผ้าออกแล้ว

วันนั้นฉันทำบุญไปหมดตัวเพียงเพราะคิดว่า ท่านช่วยทำพิธีให้ฉันเท่านั้น ระหว่างทางที่ฉันจะกลับกรุงเทพฯ ก็ไม่รู้ว่าตอบตกลงกับเพื่อนไปได้อย่างไรว่าจะไปบวชที่วัดอัมพวัน ซึ่งความจริงฉันเคยไปวัดนี้เมื่อคราวบวชเพื่อนเท่านั้น ไม่เคยสนใจสิ่งใดในวัดนี้เลย แต่ก็แปลกที่เพื่อนผู้นี้ไม่ถามหรือคัดค้านประการใด

ฉันกลับมาบอกคุณแม่และใครต่อใครว่าฉันจะไปบวช ผู้คนรอบข้างตกใจและแปลกใจกับข่าวนี้ เหมือนได้ฟังว่าพระอาทิตย์ขึ้นตอนเที่ยงคืน ฉันมั่นใจว่าฉันจะได้ไปบวช เหมือนฉันถูกเรียกให้ทำสิ่งนี้ ฉันไปหาซื้อชุดบวชด้วยตนเอง ฉันเตรียมของทุกอย่างราวกับว่าจะไปอยู่นาน ก็ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไรฉันจึงนึกอยากจะกราบเท้าขอขมาคุณแม่ ก่อนไปบวชหนึ่งวัน ฉันเอากะละมังสะอาดพร้อมใส่ผ้าไปกราบเท้าขอขมาแม่ ฉันบอกแม่ว่า สิ่งใดก็ตามที่ฉันเคยทำผิดเคยทำให้แม่เสียใจหรือร้องไห้และในทุกข์ ๆ อย่างตั้งแต่เกิดมา ฉันขอให้แม่โหสิ แม่ตอบทันทีว่า แม่ขอโหสิให้หมดเลย เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่ทำงานไปส่งฉันที่วัดอัมพวัน

ฉันบอกแม่ชี้ว่า ฉันไม่มีกำหนดที่จะบวช ไม่รู้ว่าทำไมจึงตอบไปอย่างนั้น ฉันอยู่วัดนี้ได้สองวันเกิดมีความรู้สึกที่ตัวเราจะบ้าหรือไงที่มาเดินก้าวชวาก้าวซ้าย และนั่งลง ไม่เห็นได้อะไรเลย ที่นี้เหมือนโรงพยาบาลบ้า พวกที่เข้ามาที่นี่คือคนบ้า ฉันอายุที่จะไปบอกใคร ๆ ว่าฉันเคยมาที่นี่ ฉันตั้งใจว่าจะโทรศัพท์ทางไกลให้เพื่อนมารับกลับ

แต่คืนนั้นฉันได้ฟังหลวงพ่อบุญพระภาวนาวิสุทธิคุณเทศน์ ฉันฟังจนจบโดยไม่ง่วงเลย คืนนั้นท่านเทศน์ถึงห้าทุ่ม ถามตัวเองว่าฟังพระเทศน์ได้อย่างไรกัน คำพูดของท่านเหมือนฝังลึก

เข้าไปในโสตประสาทของฉัน ไม่เข้าหูซ้ายออกหูขวาเหมือนเมื่อก่อน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ฟังพระเทศน์จนจบ แต่ตัวฉันกลับไม่รู้สึกรู้ว่า ได้ฟังพระเทศน์ กลับรู้สึกเหมือนกับฟังพ้อบรมสั่งสอน แต่เป็นพ้อที่ดูจริงจัง ฉันไม่ลุกไปไหน ฉันถูกบังคับหรือไม่ ถ้ามองตัวเองอีกแล้ว ฉันเริ่มทำท่ายแม่แต่หลวงพ่อก่อน ไหนใคร ๆ ว่าท่านสูงส่ง สูงเป็นอย่างไร อยากรู้จริง ก็มีคนบอกฉันอีกว่า แม่ใหญ่หมายถึงผู้ทรงศีลท่านหนึ่งที่คุณแลพวกเรายู่ ท่านรู้อดีต อนาคต เรื่องเหลวไหลทั้งเพ ไปเปิดสำนักงานหมอดูสิ แก่ปานนี้แล้วจะมีความสามารถขนาดไหน จิตใจและร่างกายของฉันมีการต่อต้านสำหรับการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างมาก ฉันเริ่มเบื่อกับและท้อแท้ ทำท่ายทั้งหลวงพ่อก่อน แม่ใหญ่

เมื่อฉันกำลังจะหมดความอดทน ฉันก็พูดในใจกับหลวงพ่อก่อนว่า ขอให้คุณมีพลังที่จะนั่งสมาธิให้ได้ตามเวลา ฉันลืมนึกถึงเมื่อครบกำหนด ก็คงเป็นเหตุบังเอิญกรรมมัง วันต่อมาฉันลองดิ้นกับท่านอีก ผลเป็นอย่างไรหรือ ฉันลืมนึกถึงเมื่อถึงเวลาเดิมใจ คนต่อมาก็คือแม่ใหญ่ ท่านขึ้นมาปฏิบัติธรรมหลังตีห้าเล็กน้อย ฉันพยายามเดินไปให้ไกลท่านมากที่สุด ตั้งจิตไว้ว่า ขอพลังจากท่านให้ฉันนั่งสมาธิจนถึงหกโมงเช้า ฉันลืมนึกถึงอีกครั้งเมื่อเวลาหกโมงตรง วันต่อมาท่านมาเวลาไล่เลี่ยกัน ฉันก็ขอพลังจากท่านอีก ใครจะเชื่อว่าฉันลืมนึกถึงในเวลาเดิม ตอนนั้นแหละที่ฉันเริ่มมีความรู้สึกกลัวแล้วว่ามันคงไม่ใช่เหตุบังเอิญบ่อยนัก

วันพระถัดมา หลวงพ่อก่อนขึ้นเทศน์ ฉันก็ฟังไปงั้นแหละ แต่พอเวลาผ่านไปได้ครู่ใหญ่ ฉันเหมือนถูกบังคับให้ร้องไห้ ฉันพยายามสุดกำลังที่จะไม่ทำตามนั้น และต่อมามีมือของแม่ใหญ่ก็พนมขึ้นจนจรดหน้าผาก ฉันกราบไปยังทิศทางที่หลวงพ่อก่อนนั่งอยู่ และอีกสักครู่ฉันก็เปลี่ยนไปกราบในทิศทางที่แม่ใหญ่นั่งอยู่ ทั้ง ๆ ที่หลับตา คราวนี้ฉันพนมมือจรดที่ปาก และก้มลงกราบจนติดพื้น คล้ายคนแก่หลังงอ ฉันมีสติตลอดเวลา ฉันได้ยินเสียงผู้คนรอบข้าง เสียงระฆังของฉันคงดังพอการได้ยินของคนใกล้ชิด แต่แปลกที่เขาตั้งใจเฉยๆ ฉันร้องไห้เสียใจถามตัวเองว่าทำไมจึงเป็นอย่างนี้ ทำไมต้องร้องไห้ ทำไมไม่ขัดขึ้น เหมือนเป็นพลังที่ฉันไม่อาจต่อสู้ได้เลย คือนั้นฉันมีความรู้สึกว่าคุณถูกลงโทษที่ลบหลู่ท่านทั้งสอง ฉันเริ่มเกิดความกลัวแล้ว ไม่ใช่ว่ากลัวผีเหมือนเมื่อก่อน แต่เริ่มกลัวบาป ฉันรู้สึกบาป แล้วเกิดอะไรขึ้นกับตัวฉัน ฉันเปลี่ยนไปได้อย่างไร

ในวันต่อมา ฉันมีความตั้งใจในการนั่งสมาธิดีขึ้น ฉันคิดถึงแม่ขึ้นมาอย่างจับใจ มองเห็นความเลวของตัวเองขึ้นมาทีละอย่าง มันเหมือนดอกเห็ดที่ขึ้นเต็มไปหมด ฉัน

เริ่มรู้สึกเสียใจต่อการกระทำของตัวเองที่มีต่อแม่ ทำไมท่านจึงดีต่อฉันมากมายปานนี้ วันที่ฉันไปขอขมาท่าน ฉันสมควรที่จะถูกระงับมากกว่าการอโหสิ ฉันจะต้องตกรกขุมไหนกันหนอ

แต่ฉันก็ยังคงทำทายเป็นไป มีพระอีกรูปหนึ่งที่บังเอิญฉันได้มีโอกาสพบท่าน ฉันก็ว่าท่านในใจแล้ว ว่าไม่เห็นสมควรเป็นพระเลย ท่านบอกฉันว่า โยมเป็นคนมีทิวะ ถ้าใช้ไปในทางที่ดีก็จะมีประโยชน์ ฉันไม่พอใจเลย แต่ก็นิ่งเฉย วันต่อมา ฉันเกิดความท้ออีกแล้ว ก็นึกในใจว่า *ขอพลังหน้อยซิคะ* ผลหรือ **วันนั้นฉันหนึ่งสมาธิหนึ่งจนรู้สึกเลย** นี้อะไรกัน พระรูปนี้เป็นใครกันหนอ ฉันหารูปเทียบแพไปขอขมาท่านในเวลาต่อมา วันสุดท้ายก่อนที่ฉันจะกลับ ฉันเตรียมพวงมาลัยสำหรับลาศีล และบอกแม่ใหญ่ว่าพรุ่งนี้ฉันจะกลับแล้ว ท่านบอกฉันว่า ขออยู่ต่ออีกสองวันไม่ได้หรือ ฉันก็ 모르ตอบตกลงไปได้อย่างไรกัน ก็ฉันมาอยู่ครบเก้าวันแล้วนี้ นับว่านานสำหรับความรู้สึกที่คนอื่นที่มีต่อฉัน แต่สำหรับฉันนับเป็นช่วงเวลาที่**มีค่าที่สุดในชีวิต** ฉันไม่ได้นับวันกลับเลย รู้แต่ว่ายังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบรออยู่เบื้องหน้า วันที่ฉันกำหนดจะกลับในตอนแรก ฉันรู้ว่า **วันนั้นมีพระสงฆ์ที่เพิ่งสึกออกไป ถูกรถชนเลยหน้าวัดไปนิดเดียว คุณพระช่วย!** ถ้าวันนั้นเป็นวันที่ฉันจะกลับไปเล่า อะไรจะเกิดขึ้นกับฉัน หลังจากฉันรู้ว่านี่ ความรู้สึกบอกเลย ว่า รีบไปกราบขอขมาพระคุณแม่ใหญ่โดยเร็ว ท่านช่วยชีวิตฉันไว้แล้ว

สองวันสุดท้ายยังเป็นช่วงทำทายเป็นไปและลองดีของฉันอีก ฉันมีนาฬิกาปลุกมาด้วย ฉันคิดในใจว่า ถ้าฉันตื่นเองตอนตีสามครึ่งติดกันสองวัน ฉันจะยกนาฬิกาให้กับแม่ซีที่รับฉันเข้ามาปฏิบัติธรรม และวันสุดท้ายฉันก็มีโอกาสให้นาฬิกาปลุกนี้ไปมอบให้แม่ซีตามที่คิดไว้ ฉันมีเรื่องราวทำนองนี้มากมายกว่าที่ฉันเล่า แต่บอกแล้วว่า จะมีคนคิดว่าฉันเขียนนวนิยายน้ำเน่าวันนี้และเวลานี้ ฉันอยากจะไปและไปเล่าและเล่าให้ใคร ๆ ได้รับรู้ว่า **กรรมมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว** และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย

ฉันให้สัญญากับหลวงพ่อกว่า ฉันจะไม่กลับไปหาสิ่งชั่วร้ายอีกต่อไป ฉันขอพรจากท่านให้ความดีอย่าไป ความชั่วอย่ามา ฉันเข็ดและกลัวเหลือเกิน **ฉันเพิ่งรู้ว่าผลและอาานิสงส์ของการมาปฏิบัติธรรมจะทำให้หูตาของฉันสว่างและสดใส รู้จักตัวเอง ละอายใจและเกรงกลัวต่อบาป** ฉันคงไม่กล้าบอกว่าฉันเปลี่ยนไปมากน้อยแค่ไหน แต่จากการที่ไม่ค่อยจะสวดมนต์กลายเป็นว่าฉันสวดพุทธคุณมากกว่าที่หลวงพ่อสั่งโดยไม่มีการนับ คนรอบข้างมองฉันแปลก ๆ เหมือนวันที่ฉันบอกว่าฉันจะไปบวช แต่**ความรู้สึกแปลกในวันนี้ มีแววฉายของความปิติยินดีในชีวิตใหม่ของฉัน** **ชีวิตที่สดใสปราศจากมลพิษของความชั่วร้ายในจิตใจ**

จิตที่เบิกบานกับรสพระธรรม ท่านอ่านเรื่องราวของฉันแล้ว ไม่อยากรู้หรือว่าคุณได้มาปฏิบัติอย่างฉัน ท่านจะได้มีสมบัติมีค่าติดตัวกลับไป อาจมากกว่าที่ฉันได้รับในขณะนี้

และสุดท้ายนี้ฉันขอตั้งจิตอธิษฐานต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอกราบขอบพระคุณต่อท่านที่ได้ประทานธรรมสำหรับฉัน เป็นเสมือนน้ำทิพย์ที่รดชุ่มฉ่ำในชีวิตของฉัน ต่อหลวงพ่อดิเรก ภาวนาวิสุทธิคุณ แม่ใหญ่ คุณชีทุกท่าน ผู้ดูแลฉันที่วัดอัมพวัน และผู้ที่พาให้ฉันได้เข้ามารู้จักกับรสพระธรรม พลังของทุก ๆ ท่านจะเป็นทานบที่กั้นความชั่วให้ห่างไกลไปลิบลับจากใจฉัน และบางทีสุดท้ายของชีวิต ฉันอาจกลับมารับใช้ตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ณ ที่นี้

ศิษยา ธาดาสีห์

๔๑๐ สุขุมวิท ๖๓ กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐